

„A gótikus romantika
királynője visszatért!”

– Allison Saft,
bestsellerszerző

THE KNIGHT AND THE MOTH

a lovag és az éjjeli lepke

NEW YORK TIMES
BESTSELLERSZERZŐ

RACHEL
GILLIG

fine
selection

RACHEL GILLIG

THE
KNIGHT
AND THE
MOTH

a lovag és az éjjeli lepke

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*A mindannyiunkban ott lakozó gyermeknek, aki különleges akar lenni.
Fogd meg a kezem, te különös kis teremtmény, menjünk át együtt a falon!*

AISLING KATEDRÁLIS

Ismered ezt a történetet, Bartholomew, bár talán nem emlékszel rá. Elmesélem neked, ahogy tőlem telik, és ígérem, hogy őszinte leszek, igyekszem nem túl sokat fecsegni. Ha mégsem lennék teljesen őszinte, az aligha az én hibám. Hisz a történetmesélés részben hazugság, nem igaz?

Egyszer régen eljöttél Traum legmagasabb sziklabércére, ahol könnyű dallamot fütyült a szél. A margaréták hófehéren pompáztak, a kövek szürkén heverték, és rajtuk lépkedve a lábad jéghideggé vált.

Itt épült egy katedrális, amelynek te apró kis rovar módjára, lábujjhegyen óvakodtál be az előcsarnokába, és a padsorok közt végigtiptegtél a főhajón. Vértelmes volt az ajkad, és beleestél a forrásba, ami a szentélyben lévő ősi kőből fakadt. Amikor felnéztél a rózsablakra, a fény megcsókolta a színes ólomüveget. Az engedelmesség volt a te erőd. Elmondtad az istenek nevét, és hogy hogyan kell olvasni a jeleiket. Megtanultál álmodni...

És vízbe fulladni.

Sajnálom. Én sem akarok visszanyúlni a történet ezen részéhez, Bartholomew. De oly sokszor elgondolkodom...

Vajon létezhet-e a többi enélkül?

ELSŐ FEJEZET

Hat leány a falon

A különös, jórészt töredezett példázatokban beszélő vízköpő a kerengő homályos sarkába csoszogott. A vas gyertyatartó szárai közé kifeszített pókhálóban egy légy vergődött.

– Ez az állandó zümmögés! – A vízköpő figyelmeztetően billegette mészakőből faragott ujját a légy felé, reszelős, csikorgó hangja visszhangzott a katedrálisban. – Jó szolgálatot tesz neked. Ha egyszer megmondtam, megmondtam ezerszer: figyelj oda, merre jársz! Most pedig – hajolt közelebb, és fürkészőn meredt a hálóra – maradj nyugton! Kiszabadítalak ebből a kelepceből.

De nem szabadította ki a legyet. Csak tovább leckéztette a szegény rovar a repülés veszélyeiről. Ha a légy képes lett volna gondolkodni, valószínűleg arra a következtetésre jut, hogy jobb lenne a pók szorításában elpusztulni, mintsem ennek a különös vízköpőnek a figyelmét élvezni. A légy azonban nem tudott beszélni, így aztán nem is panaszkodott. Csak zümmögött tovább, a vízköpő pedig beszélt...

És így tudtam én kisurranni a padok közül, ahol épp a port törölgettem, hogy láthassam a királyt, amint kíséretével felfelé lovagol a dombon.

Csupasz talpam csattogott a főhajó kövén, ahogy végigrohantam a padsorok közt, aztán kiértem a katedrálisból a naplementébe. A fény át-szűrődött a szememet borító fátyol szemfedőn.

Mivel a látogatási idő már véget ért, üres volt a kavicsos udvar. Csupán az öt, mészkőből faragott szobor állt ott: öt arctalan, csuklyás figura. Közel tízarasznyira magasodtak, hívogatón széttárták ősi karjukat. A bal kezük kivételével, amelyben különböző kőtárgyakat tartottak, mind ugyanolyanok voltak. Az egyik szobornál érme volt, a másikon tintatartó. A harmadikon evező, a negyedikon harangjáték, az utolsónál pedig szövőkő.

Lábujjhegyen lopakodtam el a szobrok közt, abbéli félelmemben, hogy a túl hangos lépteimmel esetleg megharagítom őket. De csak pusztá kövek voltak, nem éreztek sem haragot, sem szeretetet. Mindazonáltal ragadozó tekintettel figyeltek sötét csuklyájuk alól. A hátamban éreztem a pillantásukat, ugyanúgy, mint a katedrálisét – színes ólomüveg szemei csendesen, helytelenítőn meredtek rám.

Megszaporáztam a lépteimet.

Kiérve a kavicsos udvarról fűben folytattam utamat. A köveket göcsörtös gyümölcsfák kertje váltotta fel. Nyár vége volt, az ágakon fürtökben lógtak a vérvörös almák. Felemeltem az egyik kezemet, és leszakítottam egyet anélkül, hogy lelassítottam volna. A gyümölcsöskertet átszelve odaértem a hosszan húzódó kőfalhoz.

Öt leány várakozott a falon.

Ugyanolyan fakó szövetruhát viseltek, mint én, szemüket is ugyanolyan fátyol fedte. Ott ültek a magasra rakott, ősi köveken, alakjuk a lemenő nap fényében fürdött, ruhájukat cibálta a szél. Úgy néztek ki ott a falon, mint öt, megadást jelző zászló.

Az egyik lány, mintha megérezte volna hiányzó társa közeledtét, hátrafordult. A legmagasabb, aki korábban a katedrális ajtajából integetett felém, és azt sziszegte: *A nyavalyás király az!*, most tölcseért formált a kezéből, és úgy kiabált:

– Siess!

A fogam közé kaptam az almát, és kerges ujjaimmal az öreg kövekbe kapaszkodtam. A tizenkét arasz magas, zuzmóval borított falra nem volt könnyű fölmászni, de közel tíz év alatt bárki a mesterévé válhatott – ismerős ellenfél volt.

Felhúztam magam. A leányok helyet csináltak nekem, átlendítettem az egyik lábamat, és lovaglósülésben melléjük telepedtem.

– Biztos vagy benne, hogy ő az?

Kettő – nem tudtam a nevét, csak a számát – ünnepélyesen mutatott a távolba.

– Bíborszín lobogókat láttam azon a szirten. Anyámra esküszöm.

– Lehet, hogy kicsit komolyabb lenne ez a kijelentés, ha tényleg lenne anyád – motyogta Három.

– Csak várj egy pillanatot! – felelte Kettő, továbbra is szálfageyenes derékra ülve. – Majd meglátod, hogy igazam van.

Mellettem Öt ült, kiséperte vörös haját az arcából, a szél azonban rögtön visszafújta.

– Adsz belőle? – biccentett az almám felé.

– Nem valami édes – nyújtottam oda neki a gyümölcsöt.

– Fúj! – Fintorgott, és elhajította az almát a fal túloldalára. Tompa puffanással esett le az út mellé, feltűnően piroslott a zöld fűben. – Hogy bírod ezt megenni?

– Azt hiszem, most már sehogy.

A másik oldalamon Négy csavargatta rakoncátlan fekete fürtjeit. Egyik karját a vállamra tette, és összetalálkozott a tekintetünk. Vagyis csak felteszem. Lehetetlen volt megmondani, merre nézett bármelyikünk, mivel az arcunkat szemfedő takarta, a szemöldökünktől egészen az orrnyergünkig. Nem tudtam a társaim nevét, és azt sem, milyen színű a szemük.

A *saját* szemem színét sem tudtam.

– Átkozott legyenek! – Halvány mosoly suhant át Négy ajkán. – Itt jönnek.

Megfordultunk. Ott, a messzeségben, kelet felől, a zöld dombok mögül előbukkantak...

A bíborszín lobogók.

Hunyorogtam. Szemfedőmön keresztül olyan volt a kilátás, mint a teáskanna gőzén át. De a bérc, amelyen a katedrális állt, magas volt, Traum dombjai dúsan burjánzottak, és a levegő is oly tiszta volt, hogy gond nélkül kivehettük Castor király menetének részleteit, amint felbukkantak a dombokon.

Közel kéttucatnyian voltak – zászlóvivők, fegyverhordozók és lovagok. Micsoda látványt nyújtottak! A napsugár táncot járt a páncéljukon, hangjukat felkapta a szél, és eltorzított szavaik ott visszhangoztak a bérc fölött. Még ilyen távolságból is láttam, melyikük Benedict Castor király. A páncélja nem olyan ezüstösen csillogó vasból készült, mint a lovagjaié, hanem

aranyozott volt, mintha ő lenne a nap, a lovagok pedig a kevésbé fényesen tündöklő csillagok körülötte.

Első alkalommal pillantottam meg a gyerek királyt.

A menet eltűnt a sziklabérc egyik kiszögellése mögött. Tíz perc múlva pontosan itt fognak elmasírozni a fal alatt, ahol úgy ülünk mi hatan, mint a kíváncsi verebek.

Egy megtapogatta az állát.

– Jó sok lovag egyetlen jövődüléshez.

– Ez a mi szerencsénk – vigyorgott Négy.

– Úgy hallom, ez a király csak egy gyermek – mondta Három a szokásos tompa hanghordozással, mintha csak olvasná a száját elhagyó szavakat. – Még a saját árnyékától is összeressen. Talán úgy véli, védelemre lelhet az ősi, kísértetjárta Aislingben.

– A páncél és a kardok itt nem segítenek – suttogtam bele a szélbe.

A többiek bólintottak.

– No, hát akkor... – Egy benyúlt formátlan ruhájának redői közé, és előhúzott hat szalmaszálakat. – Húzzatok, hárpiák!

Mindannyian felnyögtünk, aztán megmozdultunk a falon. Mikor mind lemásztunk, Kettő pontosan szemben állt Egygel, aki a markában tartotta a szalmaszálakat. Egyszerű volt a szabály.

Ne húzd a rövidet!

Kettő figyelmesen vizsgálta a szalmaszálakat, majd kihúzott egy hosszút a csokor közepéből. Egy a széléről húzott, szintén egy hosszú szál. Egymás után húztak, míg a végére csak két szál maradt. Újra Egyen volt a sor, kicsit tétozavott. Kirántotta a választott szalmaszálakat...

Aztán elvigyorodott.

– Tied a rövid, Kettő.

Kettő felszegett állal nézett végig rajtunk.

– Gyere ide, Három!

A játék folytatódott. Kettő legyőzte Hármat, és önelégülten beállt Egy mellé, amíg mi a körmünket rágtuk, és vártunk a sorunkra. Három győzedelmeskedett Négy fölött, csakúgy, mint Őt.

Mire Négy szembekerült velem, az utolsó ellenféllel, olyan merev volt, mint egy ólomkatona. Miközben mi a fal mellett jártuk a csak általunk ismert táncot, a király menetének zaja egyre közelebből hallatszott.

– Először te – mondta Négy.

Tanulmányoztam a szalmaszálak kirojtosodott végét, aztán kihúztam a kupacból egy hosszú szálát.

Négy ugyanúgy. Lovak nyihogtak, lovakok nevetgéltek a közelben. Megint rajtam volt a sor, hosszút húztam. Négy szintén.

– Az utolsó két szál – fütttyentett halkán Három. – Csak nem amiatt aggódsz, hogy túlságosan rosszul leszel, és nem fogsz tudni kacérkodni, Négy?

– Fogd be! – Négy felém intett az állával. – Gyerünk, te jössz!

Tudtam, mire gondol. Mind arra gondoltunk. Hogy miért játsszuk ezt a játékot, már századszorra.

Nem én akarok lenni az, aki álmodik.

A szél borzolta rövidre nyírt, ezüstszőke hajamat, de nem vettem le a szememet a szalmaszálakról. Sárga, kirojtosodott végük különböző mintájáról.

– Ez az.

A leányok mind előrehajoltak, és felfedtük a szalmaszálakat. Kettő felnevetett.

– Szerencsés ribanc vagy, Négy!

Én húztam a rövidet.

Négy megkönnyebbülten nevetett.

– Nem is baj, Hat. Te vagy a *kedvenc*. Soha nem csapkodsز a vízben.

Megkérgesedett tenyerembe szorítottam a szalmaszálát – az undok kis darab szétmorzsolódott –, majd lehuppantam a falra, épp, amikor a menet első lovasai feltűntek a láthatáron.

Az első lovas volt a király, egy fakó csatalovon, aminek a horpaszán egyetlen fűfolt sem éktelenkedett.

Benedict Castor nem olyan egyenes derékkal ülte meg a lovat, mint azt az elődjétől, a szürke szemű, ősz hajú, hideg és közönyös Augur királytól láttam. Castor király enyhén előredőlt a nyeregben – pánélja nyikorgott –, mint aki nem szokta a fém szorítását, mintha csak egy fegyverhordozó játékból királynak öltözött volna. Kerek arca volt, és csupasz álla. Azon gondolkodtam, hogy valószínűleg még borotválkoznia sem kell.

– Képzeld csak el – mondta Öt –, tizenhét éves, és a lovagság megválasztotta a hit védelmezőjének. Tizenhét, és máris király.

– Hogy az egész világnak bizonyítson – mormolta Egy, és lepillantott a királyra.

Castor király alattunk vonult el, és nem nézett fel, fogalma sem volt arról, hogy figyeljük. Amikor azonban Négy felsóhajtott, a király zászlóvivője felemelte a tekintetét. Tágra nyílt szemmel bámult ránk. *Jövendőmondók*, formálta a szót hangtalanul az ajka, aztán hangosan hátrakiáltott a lovagoknak.

– Hat leány ül a falon! Jövendőmondók!

Hangos patadobogás és nyihogás hallatszott.

A lovagok feltűntek a szemünk előtt. Soraik közt voltak férfiak és nők is, mind különböző külsővel. Néhányuknak előkelő, világos színű haja volt, amely elárulta, hogy Bellidine Szikláinak a környékéről valók. Mások, az éles, szögletes vonásúak az Izzó Hegycsúcsoktól jöttek. Az egyik lovagnak a szeme fekete szénrel volt körülrajzolva, ami a Zenélő Erdő lakóinak ismertetőjele. Válláról hatalmas fejsze lógott.

– Jövendőmondó! – kiáltott egy lovag, és felemelte a sisakja ellenzőjét. Tekintete Négyre szegeződött. – Gyönyörű és titokzatos! Elpusztítottam a koboldokat, megvédelmeztem az Ómeneket és a hitet. Kérlek, adj egy csókot önfeláldozásomért!

A többi lovag is a nyakát nyújtogatta, levették a sisakjukat, hogy jobban láthassanak minket. Néhányan lovagi üdvözlésüket kiáltották felénk, mások margarétákat dobáltak fel nekünk, és a figyelmünkért, a szavunkért, a csókjainkért esdekeltek – de még hogy! –, noha a fal túl magas volt, mi pedig sokkal elégedettebbek attól, hogy láthattuk őket könnyörögni, mintsem felkínáltuk volna nekik az ajkunkat.

Előrehajoltam, próbáltam megpillantani a szemüket. A mellettem ülő öt leány és az apátnő is szemfedőt viselt. A katedrális látogatóin kívül csak a vízköpők szemét láthattam. És mivel azok is kőből voltak, olybá tűnt, mintha magára a katedrálisra néznék. Meghökkenő látvány volt – és teljesen élettelen.

Megkondultak a harangok.

A király menete megritkult alattunk, az utolsó lovagok poroszkáltak el a fal előtt. A jövendőmondók gyakorlottan egyensúlyozva követték őket a fal tetején, én azonban ülve maradtam.

Szétnyitottam a tenyeremet, és hagytam, hogy a szeszélyes északi szél felkapja a rövid szalmaszál széttöredezett maradványait. A katedrális hangjai rendíthetetlenül zengtek. Talpra álltam, hogy felkészüljek az előttem álló feladatra...

Lentről egy ló nyerítése hallatszott.

Az utolsó lovag ott álldogált az úton. A lova megmakacsolta magát, zajosan csámcsogott valamin, amit az út menti fűben talált.

Az almám.

A lovag megpróbálta haladásra ösztökélni a lovát, de az állat elégedetlen horkantott, és meg sem moccant, nagy élvezettel rágsálya tovább a gyümölcsöt.

A páncélozott sisak alól elfojtott káromkodások sora hallatszott. A lovag felemelte a fejét, megmozdult a nyergében, és a katedrális felé fordult, így megpillanthattam sisakrostélyának sötét részét, melyen keresztül a világot szemlélte.

Nem láttam a szemét. Ő sem láthatta az enyémet a szemfedőn keresztül. Mégis, valahol a gyomrom és a torkom között éreztem azt a pillanatot, amikor észrevett engem fenn a falon.

Megmerevedett a válla. Lassan a sisakja felé nyúlt. Levette. Kusza, sötét haja volt. Kisöpörte az arcából, én pedig mélyet lélegeztem.

Éles vonások. Sötét szemöldök. Figyelemre méltó orr. Bőre napbarnított, olívaszínű, az arcában azonban semmi melegség nem tükröződött. A jobb fülébe fűrt három aranykarikán megcsillant a fény. Zord, szénnel körülrajzolt szeme olyan sötétbarna, hogy szinte feketének látszott.

A pillantásában sem volt semmi melegség.

Tágra nyílt szemmel meredt rám, majd azonnal összeszűkülte a tekintete. Szája lassan gúnyos vigyorba torzult, félreérthetetlen üzenetet közvetítve.

Mi a fenét bámulsz?

A többi lovag mind mosolygott rám, egyáltalán nem kihívóan, hanem elképedve, szinte áhítattal. Ennek itt esze ágában sem volt áhítatoskodni.

– Lovag! – kiáltottam oda neki. – Elég nagy felhajtást csaptok! Anyyira szorong a király, hogy az egész lovagságnak el kellett kísérnie a jóvendölségre?

A lovag továbbra is összeszűkültek tekintettel meredt rám, nem szólt egy szót sem.

– Azt kérdeztem, a királyod...

– Kettőnk közül aligha én vagyok a nagyobb látványosság.

– Tessék? – pislogtam.

Nem szolgált további magyarázattal, csak a páncélja nyikordult meg, miközben barátságtalanul méregetett.

Felegyenesedtem, úgy magasodtam fölébe, mint a katedrális egyik tornya.

– Egy tiszteletre méltó lovag inkább leharapná a saját nyelvét, mintsem így szóljon Aisling egyik leányához.

Összepréselte az ajkát, mintha valami mulatságosat mondtam volna.

– Bartholomew! – csikordult meg egy hang a hátam mögött.

Megpördültem. A gyümölcsöskertben, amit immár fenyegetően beárnyékol a katedrális, ugyanaz a különös vízköpő állt, akit otthagytam a kerengőben.

– Tüstént gyere le onnan, Bartholomew! – kiáltott újra. – Be kell mennünk.

Még egy utolsó pillantást vetettem az útra. A lovag végre mozgásra bírta a lovát, és gyors vágatába kezdett, hogy utolérje a többieket.

Homlokráncolva néztem távolodó alakja után.

– Mondom, Bartholomew, nem hallasz? – A vízköpő fenyegetően hadonászott kőujjaival. – Azonnal mássz le...

– Hallottam, hallottam – feleltem, és megragadtam a fal peremét, majd leereszkedtem, míg csupasz talpam a fűbe nem ért.

Huszonhárom vízköpő volt az Aisling katedrálisban, és nem akadt köztük két egyforma. A mészkőből faragott figurák az emberi és állati jellemzők nyugtalanító kombinációjával rendelkeztek, legtöbbjüknek szárnyai is voltak, ezáltal megadatott nekik a repülés képessége. Ennek a vízköpőnek itt előrenyúló szemöldöke volt, agyari és karmai, hátából pedig denevérszerű szárnyak álltak ki, bár én soha nem láttam repülni, mivel nyilvánvalóan az *égiek gyarlók, és helyrehozhatatlan sértés lenne, ha összetévesztenék egy madárral.*

De amennyire különböztek, a vízköpők ugyanannyira hasonlítottak is egymásra. Mindannyian különös hűséget tanúsítottak az Aisling

katedrális iránt, odaadóan szolgálták a sziklabércet, és mindig figyelték az apátnőre, mintha ő maga lenne a katedrális. Rőfögtek és morogtak, de csak ritkán beszéltek.

Ezt az egyet kivéve.

Közeledtem felé, kezemet esdeklőn kinyújtottam. Ami ezt a vízköpőt illeti, aki különösebb ok nélkül mindent és mindenkit *Bartholomew*-nak nevezett, jobban tette az ember, ha bűnbánatot tanúsított. Napokig képes volt duzzogni.

– Bocsánatot kérek – mondtam. A szemöldöke a vállamig ért, amikor mellette álltam. – Megfenyítettem egy idiótát.

– Jó szórakozás, mint azt már több alkalommal bebizonyítottad. De a király már itt van, minden előzetes figyelmeztetés nélkül. Mérhetetlen pimaszság! – A vízköpő rosszállóan forgatta a szemét. – Kiválasztottátok, ki fog álmodni?

– Én fogok.

– Nagyon jó. – Felém nyújtotta a karmos mancsát. – Siessünk!

Visszakísért, átvágtunk a göcsörtös almafák közt, sietős léptekkel szeljük át az udvart a szobrokkal, mintha valami ellenállhatatlan vonzás csalogatott volna vissza a katedrális felé.

A nappal éjszakába fordult, mire elértük a magas tölgyfa ajtókat. Az apátnő ott várakozott. Nem láttam az arcát, sem a bőre egyetlen darabkáját. Fátyla az álla alá ért, és az egész arcát beborította, kezét fehér selyemkesztyű övta. Elégedetlenségéről csupán ökölbe szorított keze és jege hangja árulkodott.

– Úgy tűnik, a *király* váratlan jövődölnésre érkezett. Harmadik Benedict Castor.

Gyorsan ejtette ki a nevét, mintha valami keserű dolog lenne, amit az ember ki akar köpni. Az apátnő nyilvánvalóan nem tartotta valami nagyra az új gyerek királyt. A szél meglebbentette szemfedőjét.

– Te fogsz álmodni, Hat?

– Igen.

A főnöknő torkából halk, helyeslő morgás tört elő. Dagadt a mellem a büszkeségtől. Megérintette az arcomat, aztán oldalra lépett, hogy a vízköpő kíséretében beléphessek az előcsarnokba, majd becsukta mögöttünk a katedrális ajtaját.

A katedrálisban sötét volt. Hideg. Állott levegője mészkő- és mahagó-
niillatot árasztott, ám a rothadó virágok émedélyítő, édeskés bűzét, mely az
épület belsejéből áradt, ez sem volt képes elnyomni.

– Ma reggel kimostam a jövedölőköntösöket. – Követtem a vízköpőt
a templom főhajójába. Az utolsó padsoron hat selyemköntös várt kite-
rítve. – Bőven elég munkát jelentett. Teljesen magamba zuhantam a fá-
radtságtól.

– *Magamon kívül* vagyok – motyogtam, miközben lehámoztam ma-
gamról a ruhámat. – Úgy mondják helyesen, hogy „magamon kívül va-
gyok a fáradtságtól”.

A vízköpő összevonta köszemöldökét.

– Ha magamon kívül lennék, akkor kettő lenne belőlem, és feleannyi
ideig tartott volna a mosás.

Hátat fordított, mielőtt válaszolhattam volna, és hagyta, hogy egy-
gam bajlódjak a ruhák gombjaival. Először levettem a köpönyegemről a
hullámozó fátylat. Aztán a vékony vászoninget. Nem viseltem sem ékszer-
t, sem kötött harisnyát vagy cipőt. Meglazítottam az alsóneműmet, és hagy-
tam lecsúszni a lábamon. Mire végeztem, a testemet nem takarta más,
csak a szemfedőm.

Meztelenül dideregtem.

A jövedölőköntösök még langyosak voltak a mosástól és szárítástól.
Felvettem a padról azt, amelyiknek a VI-os számot hímezték a kezelőjére.
A makulátlan, fehér selyem sokkal finomabban simult a testemre, mint az
előbb levetett ruháim, mégsem jelentett megnyugvást.

– Kész vagyok.

Kész vagyok, csúfolódtak velem a katedrális kőfalairól visszapattanó
szavaim.

A vízköpő megfordult. Köszemével végigmért, és ismét a kezét nyúj-
totta, hogy a templom kereszthajójába vezessen. Ott volt a katedrális kö-
zepén, a szívében...

A forrás.

Valamikor réges-régen egy hatalmas mészkőszikla meghasadt, és köré
építették az Aisling katedrálisát. A szikla széles hasadékában ősi forrás fa-
kadott, mint egy hosszú, keskeny kád. Vize sötétén, olajosan csillogott, és
rothadó virágok illatát árasztotta.

A katedrális harangjai újra megkondultak. Összeszorult a mellkasom. És a torkom. Lassan lépdeltam a forrás felé, felemeltem a köntösöm szegélyét.

A vízköpő besegített a vízbe.

A nyúlós folyadék a köldökömig ért. Hideg volt, mint minden más a katedrálisban. Megborzongtam, amint a forrás vize dermesztően magába fogadott, átjárta a köntösöm finom selymét, és áttetszővé tette.

Felnéztem. A magasban, a katedrális oszlopos kerengője fölött öt színes ólomüveg ablak derengett. Mindegyik egy-egy kőtárgyat ábrázolt – ugyanazokat a tárgyakat, amiket az udvaron álló szobrok tartottak a kezükben.

Egy érme, egy tintatartó, egy evező, egy harangjáték és egy szövőkő.

A hatodik, utolsó ablak a keleti fal közepén helyezkedett el – hatalmas, kerek, több ezer színes üvegből álló rózsablat. Mintája különbözött a többi ablakétól, nem kőtárgyat ábrázolt, hanem egy különleges, ötszirmú virágot. Amikor a szirmokat tanulmányoztam, úgy láttam, olyanok, mint egy éjjeli lepke finom szárnyai.

A lemenő nap utolsó sugarai beragyogták az ablakokat, de a fény elérhetetlenül magasan volt. Noha a forrást, amelyben álltam, Traum leg-szentebb helyének tartották, mégis beborított a sötétség.

A kereszthajó árnyékából csendesen hat másik vízköpő jött elő. Úgy állták körül a forrást, mint a napóra jelzései.

Kitárult a katedrális ajtaja.

A király lovagjai beléptek az előcsarnokba. Most csendesek voltak, mintha az Aisling katedrális minden szavuktól megfosztotta volna őket. Sisakjukat levették, és felemelt fejjel csodálták a katedrális művészi mivoltát – a finom márványpadlót, a gyönyörűen faragott domborműveket, a boltíves mennyezetet és a színes üvegablakokat.

A harangok elhallgattak.

A lovagok mögött lépkedett Castor király az apátnő oldalán. A király a csillogó páncéljával, az apáca a világos színű köpönyegével és hullámzó fátylával úgy festett, mintha menyasszony és vőlegény lenne, amint végigsétálnak a templom folyosóján az oltárhoz, hogy örök hűséget esküdjenek egymásnak. A különbség csak az, hogy...

A menyasszony nem szokott kést tartani a kezében.

A lovagok helyet foglaltak a padsorokban. Amikor az apátnő és a király elérték a katedrális szívében fekvő követ, szembefordultak egymással, pontosan előttem.

Az apátnő úgy beszélt, mint mindig a jövődőlés alkalmával. Érzelmektől mentesen.

– Ez az első alkalom, hogy jövődőlésben részesülsz, Benedict Castor. Elhoztad az ajándékokat?

A király előttem állt, kifejezéstelenül, tágra nyílt szemmel meredt rám.

– Igen. Húsz aranyat.

– És mit kívánsz megtudni a jövődőlőmondó álmából?

– Semmit. – Pír öntötte el a király arcát, hangja rekedtesen csengett. – Vagyis, azt hiszem, azt akarom tudni, szeretnek-e az istenek, most, hogy én lettem Traum új királya.

Remegett, míg én tökéletesen mozdulatlanul álltam. Szegény fiú félt, és ettől még fiatalabbnak látszott, amin feltűnő páncélja sem változtatott. Azon tűnődtem, vajon abban a pillanatban tisztábban láttam-e Benedict Castort, mint valaha bárki. Ezért szerettem jövődőlőni. Aisling forrásában állva sokkal bölcsebbnek, erősebbnek éreztem magam. Groteszkül hangzik, mégis serkentőleg hatott.

Még akkor is, ha utáltam, ami ezután következett.

Az apátnő sokáig csendben állt. Azután lassan átnyújtotta a kést Traum királyának.

– Kezdjük hát!

MÁSODIK FEJEZET

Ómenek

A penge hangtalanul hasított Castor király bőrébe. A tenyere szívvonalanál vágta meg magát, aztán begörbítette az ujjait, és úgy tartotta a markába kicsorduló vért, mint ahogyan a kehely a bort. Szent cselekedet volt – adott magából egy kis darabkát a jövőndölés rítusához.

Az apátnő megfogta Castor király csuklóját, és véres kezét az ajkamhoz vezette. A király elsápadt, és tekintetét a falra irányította, mintha nem bírná a vére látványát – vagy az enyémet.

– Igyál! – parancsolta az apátnő.

Kinyitottam a számat, és a király vére melegen, ragadósan folyt a nyelvemre. Undorító íze volt. A vérnek mindig ilyen íze van.

Hányingerrel küszködve lenyeltem.

Az apátnő belekezdett a szónoklatba.

– Traum egy ősi föld régi neve. Története oly különös és ragyogó, mint egy álom. Sok tekintetben azonban igaz története itt kezdődött, ezen a sziklabércen...

Megállt, és a királyhoz fordult.

– Bár talán egy *Castor*, mint jómagad, nem kívánja hallani a történetet, amit a jövőndölés előtt szoktam elmesélni. Folytassuk egyszerűen az álommal?

– Szeretném, ha mindent a megszokott módon csinálnánk. Kérem, folytassa! – Castor király egyik lábáról a másikra nehezedett.

Az apátnő gyengéden, szeretettel megérintette az arcomat, majd folytatta.

– Úgy ismerjük Traumot és kis falvait, mint a tenyerünket. Coulson Faire a kereskedők faluja. A tudós városmag – Seacht – az írnokok települése. A folyónk torkolatának közelében fekvő Izzó Hegycsúcsok a halászok faluját rejtik. Dédelgetett nyírfaerdőnkben, a Zenélő Erdőben élnek az erdészek. Bellidine Szikláinak pompás vidékét pedig a takácsok foglalják el.

Az apátnő felsóhajtott.

– A régi történetek persze néhol eltérnek, de bizonyos szempontból mind egyformák. Traum teli volt szörnyű teremtményekkel. Koboldok kószáltak a falvakban. Az emberek próbálták felvenni velük a harcot, a falvak azonban nem voltak egységesek, istenek, szabályok és vezető nélkül vergődtek. És amikor ezek közül egyik sem létezik...

Olyankor elkerülhetetlenek a tragédiák, idéztem magamban.

– Olyankor elkerülhetetlenek a tragédiák – mondta az apátnő. – A koboldok ételt, pénzt és gyermekeket raboltak a falvakból. Gyilkosságokat követtek el. A termés elszáradt, a csónakok zátonyra futottak, a gyapjút megfertőzték a bogarak. Traum népe hamarosan maga is olyanná vált, mint a koboldok: furcsa és mohó, vad teremtményekké, akik mindenféle erkölcsösség nélkül élnek.

– Szerintem egész jól hangzik – mormolta az egyik lovag.

Castor király kisajtolta magából egy bizonytalan vigyort. Szemfedőm takarásából fenyegetően meredtem rá.

– A halálozások száma egyre nőtt, és vele együtt a falvak közötti viszálykodás is – folytatta az apátnő.

Addig a bizonyos éjszakáig.

– Addig a bizonyos éjszakáig. Egy sötét, magányos éjjelen, amikor olyan dermesztő hideg volt, hogy a levegő különleges, lila árnyalatúra festette az égboltot, hat isten látogatott el Traumba.

Gúnyos köhintés visszhangzott a katedrálisban.

Páncél csörömpölt, mély hangok dörmögése hallatszott, majd az egyik lovag kikászálódott a padsorból, és a kőpadlón hangosan kopogva a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

kijárat felé indult. Amikor kitárta a katedrális súlyos ajtaját, az esti fény megcsillant sötét haján és a jobb fülében függő három aranykarikán.

Az utolsó lovag az útról. Utoljára vetett egy vészjósló pillantást hátrafelé a válla fölé...

Aztán belerúgott az ősi faajtóba, ami döngve becsapódott mögötte.

Az apátnő megvárta, míg a lovag zajos távozásának visszhangjai elülnek, majd higgadtan folytatta a történetet.

– Egy sötét éjjelen egy lelenc elhagyta a faluját, és a fölötté magasodó sziklabércre indult, hogy élelmet keressen. A bérceken nem volt sok élet, csupán susogó fű, margaréták és sápatag éjjeli lepkék. De aztán... egy forrás! A sziklabérc csúcsán volt egy különös forrás, ami egy hatalmas kő hasadékból fakadt. A gyermek odalépett a víz pereméhez, és belekortyolt. – Az apátnő mesterkéltén nagy levegőt vett. – Aztán álomba merült.

Olyan sokszor hallottam már a történetet, hogy szinte magam előtt láttam. Egy gyermek, olyan, mint én voltam, amikor az Aisling katedrálisba jöttem, fekszik a sötét színű vízben, a kövé dermedt nézők előtt. Büszkeséggel töltött el, hogy Traum legszentebb történetének legfontosabb alakja egy hozzám hasonló lelenc.

Még akkor is, ha ennek a gyermeknek nem volt neve.

Az apátnő folytatta a történetet.

– Amikor a gyermek gyengén és betegen felébredt, eleven mesét mondott az arra járóknak hat földöntúli alakról, akik álmában meglátogatták. Homályos, kőtárgyakat hordozó figurák voltak, és minden tárgy sajátos hatalommal bírt. A gyermek meséje szájról szájra terjedt, és a falvak népe eljött a sziklabérchez, hogy láthassák a forrást. A gyermek újra és újra ivott a vízből, azután álmodott. Idővel megtanulta, hogy a kőtárgyak mozgása előjelnek tekinthető. Ezért aztán az őket hordozó isteneknek nevet adtak.

Ómenek, suttoztam.

– Ómenek – ismételte az apátnő. Felemelte az ujját, és a magasban lévő ablakokra mutatott. A katedrálisban minden tekintet a színes ólomüvegekre szegeződött. – Az érmét tartó Ómennek a gyermek az Agyafúrt Rabló nevet adta. Azt, akinél a tintatartó volt, Feldúlt Írnoknak keresztelte. Az evezőt hordozó Óment Buzgó Evezősnek nevezte. A harangot a Húséges Erdész hordozza. – Az utolsó ívelt ablakra mutatott. – És a Csüggedt Takács használja a szent szövőkövet.